

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.363/2013/11. szám

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a dr. Bíró György ügyvéd által képviselt felperesnek a Dr. Joó Éva ügyvéd által képviselt alperes ellen választottbírósági ítélet érvénytelenítése iránt a Szekszárdi Törvényszék 8.G.40.032/2013/10. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Szekszárdi Törvényszék 8.G.40.032/2013/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 200.000 (kettőszázezer) Ft felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A W. Rt. fővállalkozási szerződést kötött az alperes jogelődjével, a Tolna Megyei Önkormányzattal építési szerelési munkák elvégzésére. A fővállalkozó a szerződés alapján elvégzett munkák ellenértékéből 2001. január 17-én engedményezési szerződéssel a felperesre, mint alvállalkozójára engedményezett 510.216.682 Ft-ot.

A Tolna Megyei Bíróság Fpk.17-02-000170/34. számú végzésével megállapította a W. Rt. fizetéseképtelenségét és elrendelte felszámolását, melyet 2003. szeptember 11-én tettek közzé a Céglözlönyben.

A W. Rt. és a Tolna Megyei Önkormányzat közötti szerződés miatt több választottbírósági eljárás indult.

I) A W. Rt. mint I.r. felperes, jelen eljárás felperese, mint II.r. felperes és W. M. mint III.r. felperes, a Magyar Kereskedelmi és

Iparkamara mellett szervezett állandó Választottbíróságon indított 2003. május 19-én **VB/03165** számú eljárásban lépett fel az alperes jogelődje, az Önkormányzat ellen. A II.r. felperes kérte, hogy a Választottbíróság kötelezze az alperesi jogelődöt 509.216.682 Ft tőke és járulékai megfizetésére.

A Választottbíróság a 2005. november 4-én kelt ítéletével a felperesek keresetét és az alperes megállapítás iránti viszontkeresetét elutasította. Az alperesnek a perben az I.r. felperessel szemben előterjesztett 992.436.631 Ft és járulékai megfizetésére irányuló viszontkeresete tárgyában az eljárást megszüntette a Cstv. 38.§ (3) bekezdésére hivatkozással.

Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy „a bírósági gyakorlat ismeri és elismeri az érdekbeli lehetetlenülést is, ami a körülmények olyan változásával áll be, amelyek mellett valamelyik féltől a teljesítés már nem várható el. A Választottbíróság álláspontja szerint ez a jelen esetben bekövetkezett.”

Megállapította, hogy 153.304.470 Ft értékű teljesítés kapcsán az alperes nem nyújtott ellenszolgáltatást. Ezen összeg tekintetében az alperes beszámítási kifogását megalapozottnak tekintette, megállapítva, hogy „Az alperesnek az I.r. felperessel szembeni beszámítási igénye a II.r. és III.r. felperesekre is kihat. (26. oldal)” A Választottbíróság azt nem tudta megállapítani, hogy a felperesek között hogyan oszlottak meg azok a követelések, amelyek az alperes beszámítása folytán szűntek meg, mert a felperesek az engedményezési szerződésben erről a kérdésről nem rendelkeztek.

II) A korábbi választottbírósági felperesek 2006. július 26-án ismét keresetet terjesztettek elő a Választottbíróságnál az alperes jogelődjével szemben. Az I.r. felperes keresete a **VB/06293** számú eljárásban különböző jogcímenen kártérítés fizetésére irányult, a II.r. felperes (jelen eljárás felperese) vállalkozói díj címén igényelt 23.334.275 Ft-ot és járulékait, a III.r. alperes ugyanezen a jogcímen 1.000.000 Ft és járulékai megfizetését kérte.

Az alperes jogelődje ellenkérelmében kérte a felperesek keresetének elutasítását, egyidejűleg beszámítási kifogást nyújtott be 4.065.955.801 Ft összegben.

A Választottbíróság ítéletében az I.r. felperes keresetét elutasította, ugyanakkor az alperes jogelődjét 30 napos teljesítési határidővel marasztalta a II.r. és III.r. felperes keresetében foglaltak szerint. Az alperes beszámítási kifogását elutasította.

Az ítéletben kiemelte, hogy a VB/03165. számú ítéletben a választottbíróság megállapította a fővállalkozási szerződés megszűnését, a teljesített szolgáltatásokat elszámolta, s megállapította a **W.** Rt. által teljesített és a szerződés megszűnésekor ellenérték nélkül maradt szolgáltatásokat. Megállapította, hogy a tényleges teljesítések a VB/03165. számú ügyben elszámolásra kerültek, ebben a tekintetben az ítélet res iudicata-t képez.

A szerződés lehetetlenülésének időpontját a Választottbíróság - figyelemmel arra, hogy azt az első választottbírósági ítélet pontosan nem határozta meg - 2003. március 14-én állapította meg. A II. és III.r. felperesek keresetét megalapozottnak tekintette, a jogalap különbözősége miatt a VB/03165. számú ítélet anyagi jogereje az ő tekintetükben nem érvényesült.

A választottbírósági ítélet érvénytelenítése iránt benyújtott kereset alapján a Tolna Megyei Bíróság 8.P.20.622/2008/11. számú ítéletében a választottbírósági ítéletet érvénytelenítette az I.r. felperes keresetét elutasító részében, közrendbe ütközésre hivatkozással. A Legfelsőbb Bíróság a Gfv.30.075/2009/13. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és a keresetet elutasította. Rámutatott, hogy a jogerő intézményének alkalmazása a választottbírósági eljárásban alkotmányos követelmény, a Választottbíróság az anyagi jogerő alkotmányos követelményét, mint a közrend részét, tartalmának megfelelően alkalmazta. A kereset alapjának ugyanis nem a jogállítást, hanem a tényeket kell tekinteni, márpedig az ítélt dolog tárgya a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések, így a felek közötti jogviszony minősítése is.

III) A felperes (a választottbírósági eljárásban is felperes) keresettel fordult a Választottbírósághoz, melyben kérte az alperest kötelezni 153.304.470 Ft-nak 2003. március 14-től 2005. november 4-ig járó késedelmi kamata, vagyis 27.836.842 Ft, valamint ezen összeg után 2005. november 20-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő kártérítés és perköltség, valamint az ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Álláspontja szerint a VB/03165 számú ítélet alapján 153.304.470 Ft értékben történt olyan teljesítés, amely ellenszolgáltatás nélkül maradt. A VB/06293 számú ítélet szerint ugyanakkor a szerződés lehetetlenülése 2003. március 14-én következett be, vagyis a 153.304.470 Ft felperesi követelés is ezen a napon vált esedékessé. Az alperes a beszámítási kifogás elfogadásáig azonban fizetési késedelemben volt. A felperes álláspontja szerint a beszámítással a törlekövetelések kerültek elszámolásra és szűntek meg, míg a kamat esedékessé vált. Mivel azonban a felperes a követelés egy részét másra engedményezte, ebben a harmadik választottbírósági eljárásban csak 56.168.142 Ft után számított kamatot igényelt. Annak összege 27.836.842 Ft, teljesítési határideje pedig az ítélet kézbesítésének napja: 2005. november 20.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Arra hivatkozott, hogy a Választottbíróság a megelőző eljárásokban a követelés tekintetében érdemben határozott, ezen ítéletek felülvizsgálatára pedig nincs

lehetőség. Az alperes nem tanúsított a felperessel szemben olyan magatartást, mely jogellenes és felróható magatartásnak lenne minősíthető, és ezáltal kárt okozott volna a felperesnek.

A Választottbíróság **VB/12090** számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte az eljárási költségek megfizetésére. Az ítélet indokolásának 7.a) pontjában - az első választottbírósági ítélet ismertetése során - megállapította, hogy „az ítéletnek a rendelkező része ... kimondta a felperesek keresetének elutasítását. Az elutasítás tehát a jelen per felperesének mind tőke-, mind kamatkövetelésére kiterjedt.”

Rámutatott, a jogvita alapja az a kérdés, hogy a felperes követeléséről már döntött-e a megelőző eljárásokban a Választottbíróság. Kifejtette, a VB/03165 számon hozott ítéletében akként foglalt állást, hogy a felperes 153.304.470 Ft követelése nem sorolható a szerződés teljesítéseként elfogadható berendezések közé. A Választottbíróság abban az eljárásban azt vizsgálta, hogy az I.r. felperes teljesített-e olyan szolgáltatást, amely a szerződés megszűnésekor ellenszolgáltatás nélkül maradt. Az I.r. felperes teljesítését a Választottbíróság - az első ítéletében - nem fogadta el, ezért az ítélet rendelkező részében sem adott helyt a felperesek ellenérték megfizetésére irányuló követelésének. A megelőző eljárásokban a Választottbíróság a perbevitt követelésre vonatkozóan állást foglalt, így a kereseti főkövetelés ítélt dolognak minősül, és egy újabb ügyben eljáró bíróság, így a jelen Választottbíróság nem változtathatja meg a korábbi döntést. Ezért a keresetet elutasította. A főköveteléshez kapcsolódó, azzal azonos elvi alapon álló kártérítési (kamat-) követelésre külön nem tért ki.

A felperes keresetében kérte a VB/12090 számú ítélet érvénytelenítését a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény (Vbt.) 55.§ (2) bekezdés b) pontja alapján. Hangsúlyozta, hogy a VB/03165 számú ítéletben a Választottbíróság elismerte, miszerint a 153.304.470 Ft felperesi fővállalkozói díjigény alapos, csak azért nem kellett azt az alperesnek megfizetnie, mert azzal szemben beszámításra alkalmas követelése keletkezett. A VB/12090. számú választottbírósági eljárásban tehát olyan kamatkövetelést érvényesített, amelyet valós tartozás után a szerződés lehetetlenülése és az előzményi per ítélettel lezárása közötti időre követel.

A VB/06293 számú ítélet a vállalkozói teljesítést és elszámolást megerősítette és a korábbi ítéletnek a vállalkozói teljesítésre vonatkozóan res iudicata hatást tulajdonított. Ezért a jelen perben támadott választottbírósági ítélet iratellenesen állapította meg, hogy a felperes által követelt tétel nem sorolható a teljesítésként elfogadható berendezések közé. A kamatkövetelés korábban nem volt a per tárgya, ezért elbírálása sem történhetett meg. A

Választottbíróóság a korábbi ítéletét félreértelmezve a felperest a jogérvényesítéstől elzárta, amely sérti a közrendet. A közrendbe ütközés, mint érvénytelenítési ok körében vizsgálható, hogy a Választottbíróóság ítéletében az anyagi jogerő alkotmányos követelményét, mint a közrend részét tartalmának megfelelően alkalmazta-e. Nem zárta-e el a választottbíróósági szerződést megkötő felet attól, hogy igényét bírói úton - az adott esetben a választottbíróóság előtt - érvényesítse. (BH2010.191.) A Választottbíróóság a VB/12090. számú ítéletével a VB/03165. számú ítélet valós tartalmát figyelmen kívül hagyva állapította meg a teljesítés hiányát és ezáltal a felperest - keresetének érdemi vizsgálata hiányában - elzárta a kamatkövetelés érvényesítésének lehetőségétől. Ezzel sértette a jogbiztonságot és így a közrendet.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Álláspontja szerint a korábbi eljárásokban a felek közötti elszámolás megtörtént. A fővállalkozási szerződésből eredően mindkét szerződő fél követelését 2003. március 14-i időponttal számolták el a tőke és kamat vonatkozásában egyaránt, ezért azt utóbb már nem lehet vitássá tenni. A felperes a VB/03165. számú választottbíróósági eljárásban nem csupán tőkekövetelést érvényesített, de annak járulékai tekintetében is keresetet terjesztett elő. A kártérítési követeléssel kapcsolatban rámutatott, hogy a felperesnek kára nem keletkezett, az alperes pedig nem járt el felróhatóan.

A Választottbíróóság a felek relatív hatályú kötelmi jogviszonyán belüli jogokat és kötelezettségeket vette alapul, melynek a közösség egészére nincs kihatása, ezért a választottbíróósági ítélet a közrendet nem sérti.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az ítélet indokolásában elsőként azt vizsgálta, hogy mennyiben kellett a Választottbíróóságnak a Pp. rendelkezéseit az ítélt dolog vonatkozásában alkalmazni.

Megállapította, hogy a felek választottbíróósági szerződése alapján eljáró Választottbíróóság Eljárási Szabályzata (Vbesz) 14.§ (1) bekezdése szerint az eljáró tanács a felek által kikötött jogot alkalmazza. A Vbt.58.§-a és a Vbesz 43.§-a is kimondja, hogy a választottbíróósági ítélet hatálya ugyanaz, mint a jogerős bírósági ítéleté. A választottbíróóság ítélete végleges és kötelező, az ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálati eljárás kezdeményezésének nincs helye, a felek annak önként tartoznak eleget tenni.

A Pp. 227-230/A.§-ainak értelmezését követően kifejtette, hogy az anyagi jogerő tartalmát egy pozitív és egy negatív hatásban jelölhetjük meg. A pozitív hatás az, hogy a felek, a bíróság és más hatóság kötve vannak az anyagi jogerőhöz és a jogerős határozat tartalmát irányadónak kell tekinteniük. A negatív hatás az, hogy ítélt dolog, azaz res iudicata keletkezik. Ez jut kifejezésre a Pp. 229.§ (1) bekezdésében. Az anyagi jogerő tárgyi terjedelme részben

a jog azonosságát, részben a tényalap azonosságát feltételezi. Ha a bíróság a jogalapot egy korábbi perben jogerősen eldöntötte, az erre vonatkozó döntés a későbbi perekben köti a bíróságot. A Vbt. 58.§-a alapján a Pp. 229.§-a a választottbírósági ítéletek vonatkozásában is alkalmazandó.

Utalt arra, hogy az állam bírósága egy választottbírósági ítélet érvénytelenítése iránti perben nem jogosult felülbírálni a választottbíróság jogkövetkeztetéseit, a jogelméleti logika szabályainak való megfeleléseit, ha azok csak a felek relatív hatályú jogviszonyán belül hatnak.

A VB/03165. számú választottbírósági eljárás irataiból megállapítható, hogy a felperes azon perben 509.216.682 Ft tőke és ennek kamatai iránt terjesztett elő keresetet az alperes jogelődjével szemben. Követelése a W. Rt-vel 2001. január 17-én kötött engedményezési szerződésen alapult, mely szerződéssel az alperesi jogelőd részére leszállított orvostechnológiai berendezésekkel kapcsolatban felmerült fővállalkozói igény egy része került átruházásra a felperes részére. A Választottbíróság a felperes keresetét - a főkövetelést és annak járulékait is - részben az alperesi jogelőd alapos beszámítási kifogására tekintettel elutasította.

Megállapítható ugyan, hogy az első eljárás Választottbírósága eljárási szabályt sértett, amikor az ítélet indokolásában nem tért ki arra, hogy miként számolta el az alaposnak ítélt 153.304.470 Ft vállalkozói díjigény után járó, és a kereseti kérelemben is szereplő kamatot. Pusztán ez az eljárási szabálysértés azonban önmagában nem alapozhatja meg a választottbírósági ítélet érvénytelenítését. Emellett nem a perben támadott választottbírósági ítélet, hanem annak előzménye szenved e hibában, s az ellen a választottbírósági ítélet ellen a felperes nem terjesztett elő érvénytelenítési keresetet. Ez az eljárási szabálysértés nem befolyásolja az ítélethez fűződő minősített kötőerőt. A Választottbíróság a rendelkező részben az egész kereseti kérelem, így a járulékok kérdésében is határozott, ezért a jogerős ítélet res iudicata hatása azok vonatkozásában is érvényesül.

A VB/12090. számú ítéletben valóban iratellenesen állapította meg a Választottbíróság, hogy a VB/03165. számú ítélet szerint a felperes 153.304.470 forintos követelése alapjául szolgáló orvostechnológiai berendezések nem tartoznak a szerződés szerint elfogadható berendezések közé, mert ezzel pontosan ellentétesen rendelkezett a hivatkozott ítélet, s a kereset ezen része csak az alperes beszámítására tekintettel került elutasításra.

Az indokolási kötelezettség elmulasztása és a támadott ítélet iratellenes megállapítása azonban nem mutat túl a felek relatív hatályú jogviszonyán, nem érinti a gazdasági, társadalmi rend alapjait, ezért nem sérti a közrendet sem.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a Választottbíróság VB/12090. számú ítéletének érvénytelenítését.

Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp.3.§ (2) bekezdését, 215.§-át, 206.§ (1) bekezdését és 221.§ (1) bekezdését, továbbá a Vbt. 54-58.§-ait.

Kiemelte, az első választottbírósági ítélet nem állapította meg, hogy a szerződés mikor szűnt meg, csak arról rendelkezett, hogy az I.r. felperes részéről a teljesítés 153.304.470 Ft értékben megtörtént, amely ellenérték nélkül maradt. Ezt az összeget számíthatta be az alperes jogelődje.

A második választottbírósági ítéletben a bíróság megállapította, hogy a 153.304.470 Ft tőkekövetelés 2003. március 14-én vált esedékessé.

A jelen per alapját képező választottbírósági ítéletben a Választottbíróság úgy foglalt állást, hogy a 153.304.470 Ft nem létező teljesítmény, és a tőkekövetelés után kamat sem járhat. A kereseti főkövetelés pedig ítélt dolognak minősül.

Állította, hogy a jogerős ítélet nem tartalmazza helyesen a kereseti kérelmet és azt nem tartalma szerint vette figyelembe. A felperes ugyanis hivatkozott a keresetében arra, hogy az ítélt dolog tárgya: a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések, így a felek közötti jogviszony minősítése is, amely utóbb vitássá nem tehető, attól egy későbbi perben a bíróság sem térhet el.

A felperes nem az iratellenességet jelölte meg a keresetben jogszabálysértésként, hanem azt, hogy egy ítélt dologról a Választottbíróság a következő ítéletében pontosan az ellenkezőjét állapította meg.

Utalt a BH2010.191. számú eseti döntésben a res iudicataval kapcsolatban kifejtett álláspontra, melyet - véleménye szerint - az elsőfokú bíróság indokolás nélkül teljes egészében figyelmen kívül hagyott.

Jogszabálysértőnek állította azt is, hogy az elsőfokú bíróság a Választottbíróság ok-okozati egységben szétválaszthatatlan ítéletét megváltoztatta azzal, hogy az ítéletből kiemelte a Választottbíróság szerint nem létező teljesítményre vonatkozó ítéletrészt, és azt csak iratellenes tényállásnak minősítette.

Ezzel ellentétben azonban a jogbiztonság a jogállamiság döntő fogalmi eleme. Hivatkozott az Alkotmánybíróság 9/1992. (I.30.) AB határozatában foglaltakra. Álláspontja szerint nem engedheti meg magának sem a jogalkotás, sem a jogalkalmazás, hogy lyuk ütődjön a jogrendszerünk (sőt a nemzetközi jogrendszer) egyik alappilléreinek tekinthető, következetesen védett ítélt dolog (jogerő) intézményén.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását. Hangsúlyozta, hogy a VB/03165. számú

ítéletben mindkét fél követelése 2003. március 14-i időponttal került elszámolásra. A Választottbíróság esetleges téves jogalkalmazása sem ad alapot a választottbírósági ítélet érvénytelenítésére közrendbe ütközés címén.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján.

A Kúria elsőként leszögezi, hogy a választottbírósági ítélet tekintetében a *res iudicata* hatás ugyanúgy érvényesül, mint az állam bírósága által hozott jogerős ítéletek esetén.

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése értelmében „Magyarország független, demokratikus jogállam.” A jogállamiság egyik legfontosabb összetevője a jogbiztonság, ami – egyebek mellett – a jogrend intézményeinek kiszámítható, előre látható működését jelenti.

A bírósági peres eljárásokban ezt a kiszámíthatóságot garantálják az eljárási garanciák.[42/1993. (VI. 30.) AB határozat, a büntető eljárás keretei között: 33/2013. (XI. 2) AB határozat]

A perjogban az anyagi igazságosság és a jogbiztonság követelményét a jogerő intézménye hozza összhangba. „A jogerő intézménye, alaki és anyagi jogerőként való pontos meghatározottsága a jogállamiság részeként alkotmányos követelmény.” Az eljárási garanciákkal, megfelelően érvényesített alapjogok mellett (pl. jogorvoslathoz való jog) beállott jogerő tiszteletben tartása a jogrend egészének biztonságát szolgálja. „A jogerős határozatok megváltoztathatatlanságához és irányadó voltához alapvető alkotmányos érdek fűződik.” [lásd erről az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény negyedik módosításával hatályát veszített, de joghatásában releváns 9/1992. (I. 30.) AB határozatát]

A jogerőhöz kapcsolódó, a római jogra visszavezethető jogintézmény a *res iudicata*. Tartalma szerint azt jelenti, hogy a bíró – a jogállami berendezkedésben egyedüliként – a véglegesség hatásával állapít meg jogot vagy keletkeztet kötelezettséget. [35/2011. (V. 6.) AB határozat] A véglegességbe vetett bizalom akkor megalapozott, amennyiben a perbe vitt jogviszony azonos felek (*ius facit inter partes*), azonos ténybeli és jogi keretek között a továbbiakban másképpen nem dönthető el.

A bírói jogkeletkeztető döntés végleges formája a jogerős határozat.

A jogerő és a *res iudicata* intézményei tehát együttesen adják a bírói döntés véglegességét, ami akkor is beáll, ha az tartalmilag téves. A jogállamiság részeként érvényesülő jogbiztonság követelménye ugyanis az, hogy „(...) a jogerős határozat – az eldöntött kérdés személyi és tárgyi keretei között – irányadóvá

válják mind az eljárásban résztvevőkre, mind a később eljáró bíróságra, illetőleg más hatóságra." [9/1992. (I. 30.) AB határozat].

Összességében tehát megállapítható, hogy a res iudicata intézménye a jogrend alapja. Megsértése - ugyanazon felek viszonylatában, ugyanazon ténybeli keretek között ugyanazon jogok ismételt és eltérő bírói megítélése - a felek relatív jogviszonyán keresztül is a közrend sérelmét jelenti.

Mindezek alapján a Kúriának azt kellett megvizsgálnia, hogy valóban az első választottbírósági ítélettel ellentétesen rendelkezett-e a harmadik választottbírósági ítélet, s ezzel megsértette-e a res iudicata elvét.

Az eljárás irataiból megállapíthatóan a felperes az első választottbírósági eljárásban előterjesztett keresetében az ott megjelölt tőke és annak kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperes jogelődjét. Nem vitásan az első választottbíróság az ítélet indokolási részében nem tért ki arra, hogy a kamattal kapcsolatban mi az álláspontja, és azt hogyan számolta el a felek között.

Ugyanakkor, ha a választottbírósági eljárásban a fél előterjesztette a keresetét, és annak tárgyában születik egy ítélet, úgy kell tekinteni, hogy a választottbíróság a sajátos egyfokú eljárásában a felek valamennyi előterjesztett kérelméről döntött. Ha mégsem ez történt a fél álláspontja szerint, akkor a Vbt. 44. § (1) bekezdése alapján kérelmet terjeszthet elő annak kiegészítése iránt. Az ítélet kiegészítését annak kézhezvételétől számított harminc napon belül, bármelyik fél - a másik fél egyidejű értesítése mellett - kérheti, ha a választottbíróság olyan kérelem vonatkozásában, amelyet az eljárás során előterjesztettek, nem rendelkezett.

A felperesnek tehát a választottbírósági eljárásban lett volna lehetősége arra, hogy kiegészítő ítélet meghozatalával kérje a kamatok elszámolását, amennyiben úgy ítélte meg, hogy a kereseti kérelmében foglaltak ellenére nem történt meg.

Valóban iratellenesen tartalmazza a harmadik választottbírósági ítélet indokolása azt a megállapítást, hogy az első választottbírósági ítélet szerint nem volt olyan teljesítése a felperes jogelődjének, amelyre vonatkozóan ellenszolgáltatás ne történt volna. Ez az indokolásbeli tévedés azonban nem volt kihatással annak a ténynek a helyes értékelésére, hogy az első eljárásban előterjesztett kamatigény tekintetében az első eljárásban döntött a választottbíróság, illetve ha nem döntött, azt kizárólag az első választottbírósági eljáráshoz kapcsolódóan lehetett volna orvosolni.

Az első választottbírósági ítélet - esetleges hiányossága ellenére - a fent kifejtettek szerint ítélt dolgot eredményez, és akkor

sértette volna meg a res iudicata elvét a jelen eljárásban támadott választottbíróági ítélet, ha a keresetnek helyt adott volna.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp.275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely az alperes jogi képviselétével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.)IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2014. szeptember 11.

Dr. Török Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea előadó
bíró, Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. bíró, Dr. Balogh Zsolt s.k.
bíró, Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: